

ლებზე ამ სენს, მაგრამ ბევრგვარი ბლომით იმსვენება.

ჭრეველად კარბახელის შესახებ ჯერ-ჯერობით არც ავი გვეთქმის და არც კარგი პირველად კარგი პირი უნდა მოსვლოს, მაგრამ იგლისის ვალდებულებული ვალდებამ დიდი ზიანი მიაცუნა სიმინდს, ღობს, ღობის და სხვა ამ ზღუდის კვლავ თავი იჩინეს წყაროშია ჯერ-ჯერობით. მომეტებული ნაწილია იპარვენ შინაურ პირტყეს.

* პოლიციის მე-III ნაწილის ბოქალის თანაგვლის გიდდენიშვილის განკარგულებით, 22 გოცტრას პოლიციის მისელო 18 ჯიბის შვიდმეტრის ტრაქტორებსა და ლუდ-ბანგში.

* ტელიოსის ქალაქის საყაბოსთან ბაქი უფრო გამართეს და ამ მოკლე ხანში კიდევ დამწყებნი სპეციალის დაყენებენ.

* კვირის, 22 აპრილს, დღის 11 საათზე, იარეუკი მოქალაქის მიავარდნის თხილის კანკლარის ტიპორფის მუშის დიდელო გოთრას, ამ რამდენიმე დღის წინად ფილია გოთრასის განცხადებით, პოლიციის შეტრიას ქურდობისთვის ერთი კიტრი. აი ამ გარემოების გამო გოთრასის იარეუკი თავს დასხმინა 6-6 სხვა კიტრი და აღბდა შორის საბოლოოდ ჩინტი აუტენიდა, ჩხების დრის ერთი კიტრის, თხილის, ორსვე ფერში მომედი დაბრუნდა დანთ ფ. გოთრასი, რომელიც ქურდობისგან კიდევ ვარდკელით, ვიდრე საავტომობილო მიივანდნენ, მგელი პოლიციამ იმხვე დღეს შეიპყრო.

ხად იგონა, რომ ვალს მადგე ჩაქმის. თურმე გველა უფიქრად, რომელსაც სანქცირად გვემი მასწავლებლა და მასწავლებლები. მორავკარტე მინადადგე განსაზღვრე გველა რვინის გზის დედას ერთს მეზამქანს. ყველადავსადგე ავადგე მასწავლებლისა, რომ ასეთი წახლი მეტად მავსებულა უნდა იყოს და მინას კან-მთავლობისათვის. მართლაც, მასწავლებლისა, რომ ასეთი წახლი მეტად მავსებულა უნდა იყოს და მინას კან-მთავლობისათვის. მართლაც, მასწავლებლისა, რომ ასეთი წახლი მეტად მავსებულა უნდა იყოს და მინას კან-მთავლობისათვის. მართლაც, მასწავლებლისა, რომ ასეთი წახლი მეტად მავსებულა უნდა იყოს და მინას კან-მთავლობისათვის.

სტ. ნოზაძე

არქიმოლოგიური კრება კიევიში (საყოფაის კონკლავის დეპარტამენტი)

ამ მოკლე ხანში კიევიში მოხდა არქიმოლოგიური კრება, რომელიც დაესწრა ჩვენი ახალგაზდა პრაფესორი ალ. ხახანაშვილი. სწორედ დიდდა სსახელოა ბანი ხახანაშვილისთვის, რომ თითქმის არც ერთ საყოფაოდებო კრებას არ აკლდება—არც რუსეთში და არც საზღვარ გარეშე. ბანი ალ. ხახანაშვილის დასწრება მით უფრო საინტერესოა და სასარგებლოა, რომ მუდამ საქართველოს შესახებ წიკითხავს ხოლმე რასდღა და ამით საზოგადოების აცნობს ჩვენი ქვეყნის ამა თუ იმ მხარეს. კიევის გაზეთებში დიდი ხანი გამოცხადებული იყო, რომ ბანი ალ. ხახანაშვილი მოხსენებს წიკითხავს. ჩვენც დიდის აღტაცებით მოველოდით ახალგაზდა პრაფესორს. მოვიდა კიდევ ბანი ხახანაშვილი, მაგრამ ჩვენ იმდენ კინდამ შვაი ბურუსი შემოგვხვია. ნოვოროსისკი ჩამოსულიყო თუ არა ბანი ხახანაშვილი, ვიღაც ბორბაკმოქმედს იმის „ჩემოდანი“ მოგვარა, რომელიც არქიმოლოგიურ კრებისთვის დამხდებული მოხსენების გარდა, სხვა ხელნაწერებით ბერეი ჰქონდა, განსაკუთრებით „история грузинской словестности“ ს მესამე ტომის მასალი. ამ გარემოებამ დიდად შეაწუხა ბანი ხახანაშვილი, უკანასკნელად არა ნაკლებ ჩვენც, მაგრამ მისმა გულწრფელმა სურვილმა თავისი გაიტანა. ბანი ხახანაშვილი ჩაუჯდა და მოეწვიე და მხანდა მოხსენება, რომელიც საზოგადოების კრებაზედ წიკითხა კიდევ.

ბატონ ხახანაშვილის მოხსენება შევიხედეთ განსაკუთრებით ანტიკათალიკოზის ცხოვრებასა და შრომის. ორატორი ამბობდა, რომ ანტიკათალიკოზი სულითა და გულით მოეწოდებოდა ცხოვრებას და გულით მიეღო თითონ და მასთან ერთად მთელს საქართველოსო. წინააღმდეგ არბო შეცდომა არისო. ანტიკათალიკოზის ცნობილი მხამეტყველება დამყარებულია ისტორიისა და მამათა სწავლებლს. მხამეტყველების ავტორის უმოთაგები არბო იყო წინააღმდეგობა ვაქიში მწვალებლობისთვის და განსაკუთრებით სომხების მოქმედებისთვის, რომელიც და-

ლა უნებურად იქცედა ყურადღებას. ბანი ხახანაშვილის აზრით მხამეტყველება ისეთი ცოდნისა და ხელოვნების არის დაწერილი, რომ დღესაც თამაშიდ შეუძლიან იმის ავტორს თავისუფლად მიიღოს დღისი მხამეტყველების ლოკატორის ხარისხი მხოლოდ ამ ნაწარმოების წყალობითაო. შემდეგ შეგო ანტონ კათალიკოზის გრამატიკას. ესეც უსაფუარა მოხსენება ბანი ხახანაშვილი და დასძინა, რომ ლირებისთან ერთად ზოგი ახირებული ნაკლიც აქვსო, როგორც, მაგალითად, ზოგიერთი ანბანების გამეორება ქართულ ენაში და შემსენებლობითი ბრუნვის შემოღობა და სხ. მოხსენება საინტერესო იყო. სასურველია, ამ კითხვას ბანი ხახანაშვილი ჩვენი ლიტერატურაში შევხებოდეს ვრცლად და დაგვიხატავდეს მთელს სურათს ანტონ კათალიკოზისას.

კიევის არქიმოლოგიური კრება არ იყო ისეთი, როგორსაც საზოგადოდ მიელოდნენ. თუმცა 600 წევრზედ იკლდა დაესწრა, მაგრამ სიცხობილოდ გრაფინია უფაროვისა. არქიმოლოგიური კრების უნივერსიტეტის დარბაზში ხდებოდა.

მალაქია ბოლქვაძე

სიტყვა, თქმული ძიძისი გლა. ლადონის მღვდლის პირლი დღითი სახარების მიხრ. დ. მ. ხახანაშვილი მხინდისი კურთხევის დროს, 12 აპრილს 1899 წელს.

კაცი გვირგვინია ქნილები. დემოკრატია ველოა კაცს მისეა ნიჭი განვითარების, რომლითაც უფრო ვადრავს ცხოვრებისსაგან. ყველა ემამ ერთნაირად როდი გამოიყენა ეს დღისიგან მინიჭებული მადლი; ზოგი მეტად განვითარდა, ზოგი კი აკლებდა. პირველი მისხაბაფი აზიანი მეორეთაგან. პირველებმა, სხვათა შორის, შემეწვევებს და განვითარებისა მებურდლო მეცნიერება.

მნიშვნელომა საჭერნალო მეცნიერებისა განათლებულ ერთა მიერ დიდად კარგად არის შევსებული. ორიველი იტყობდნენ „სად სხეულში საღი ქვეა არისო“, ქრისტიანობაც კაცობრიობის ჯანმრთელობისათვის საჭიროდა რაცდა მკურნალობს და პატივს სდებდა მას, ვინაიდან ჯანმრთელ კაცს შეუძლიან უფრო მეტად ვასწიოს შრომა თვის და ქვეყნის საკეთილდღეოდ.

თვით მაცხოვარი ჩვენი იესო ქრისტე იყო მკურნალი, ბრძენს თვალებს უხდდა, კუთხებს ვიფხვს და განჩვენებდა, წყალობაქვს არჩენს, განჩვენებებს და სხვა ვფარს სწავლებილთ მკურნადა, სულით ავათავიყუებს და ემამეყვლთ სრულს ქვეა-გონების აღძვლად და სხვა.

გონიერული მკურნალობა ჩვენი ქრისტიანების იყო და არის ფრიალ საჭირო, მაგრამ ნაკლებ ასეთის წამლობისა და მეცნიერებით შეიარაღებულ ექიმებისგან დარჩების მიღებისა, აქ ასრულდნენ და სავსებით მისდევნენ მეითხევისა და მატყობი ექიმბაშების მიძღვრება-თადაებას.

ვიწარ იცი, რომდენი ადამიანი შექმნილა მსხვერპლი ამისთანა უმე-

ცარი პატრონობა-წამლობის; რამდენი უმეღვრად დატრიალებული მდის რჩევა-დარჩებობი, მათის, ვითომოდცა, უფიარო მშობლობით; რამდენს ავთოყოფს თელეთის და ვავაზის გზაზედ ამოსვლია უფროვალსული; რამდენი უძლური გამოხალბეობა ამ წესის სოფელს. ანაისი მთავარ-ანგელოზის ეკლესიისათვის ზღუდელი.

ესეც ხამ ცხადია, რომ ყოველ წლოებით ქიზიყიდან 100-300 უფრები, გაქედლი თეთრ კაბა, გულზედ შინა შემბლად დედაკაცი, მდის ეფლისი, გარდ წყობებულ სადგანოზო ვავრებია მკერდზედ ჩადსხ. მოხსენება საინტერესო იყო. სასურველია, ამ კითხვას ბანი ხახანაშვილი ჩვენი ლიტერატურაში შევხებოდეს ვრცლად და დაგვიხატავდეს მთელს სურათს ანტონ კათალიკოზისას.

მალაქია ბოლქვაძე

მართალია, ჩვენი ქიზიყი სხვა საქართველოს კუთხეებს ცოტათი მაინც სჯობია მით, რომ გომეში შინ, სოფელში, არა აქვთ, საქონელთან ერთად ერთს თათხში არა სცხოვრობენ, მაგრამ თავისი უში. ნდა კარ-გზობით და ოჯახებით სუფთა ცხოვრებით ვერ დაკვივნის, და თავს ამით ვერ იმართლებს, რომ ქვეყნიანი ცხოვრება სიღარიბის ბრალია, რადგან შეიძლება კაცი ღარიბი იყოს და სუფთად კი ცხოვროვოს, ოღონდ კი იმზომოს და მოისურვოს ცოდნის შექმნა სუფთად ცხოვრების შესახებ.

დრო გამოიყვინებოდა ამ მეცნიერებებზედ საუკუნის დასაწყისში მანქანა, დავეწვეფნენ განათლებას, ვინაზროთ თვითმისათვის დასუფლებინა. დრო ავართოდ დროში მძობა-სიყვარულისა, მხნეობისა, საქმისაშიდ მუყიანობისა ტრთობისა, ვინაიდან იქ, სადაც ერთს კაცს ვერ ძალუძს ვეკარაღებულ ექიმებისგან დარჩების მიღებისა, აქ ასრულდნენ და სავსებით მისდევნენ მეითხევისა და მატყობი ექიმბაშების მიძღვრება-თადაებას.

ჯგა უმეღვრებია, ჩვენ, ქიზიყელს, დღეს დღისისა და მთავრობის და ზოგიერთ აქაურ უნაგარო სემუკთა წყალობით დაგვიარდა სამკურნალო, რომლის კურთხევა-განსისთვის არიან ცხლა შვერგონი სამედიცინო და საერთო. აქ დავსწრა თვით ტვილისის გვერბანატორი, საზებურნიო მკურნალი ტრატე სიმონის ძე ქიჭიძე და მარისი უფროსი, რომელთა შემწეობით და დახმარებით იხსენება ქსენონი ამ პაციონან გვიმათ, ხალხის ცხოვრების სათავადი დაგლობა დასწრება დღევანდელ მღვდლსაწაღებულ მომასწავებელია იმისა, რომ მათ შესტყვათ გული მდამიო ხალხისათვის, რომლისათვისაც მსურთ წარმადებლად და კეთილდღეობა. მაშისადმივე გაგრძობაც ერთი საშუაია იმიო, რომ, ჩვენს დასახარებულად, ილღვრებულს ჩვენი ქსენონი, რომლის მახლობელ ვაგვედ დაგვენიშნა ახალგაზდა, სანდო, განათლებული, დისიერი კაცი-ექიმი თავადი ალექსანდრე ნიკოლოზის ძე დასამიძი.

იმედია, ამის შემდეგ ეს დაწესებულება მოგვეცემს ჩვენ დიდს უფროსს და შევასა; გვიხარის უფრო, უღობველ და შეუწყარაბებელ სკვდლისაგან და ამით ქიზიყს ბერის გამაჯღ და მუშა ხელს შევამტეს.

მაშ, კეშმარტად, დღევანდელი დღე დიდად შესანიშნავი და სასიხარულიო ყოვილოა მთელს ქიზიყისათვის, რომლის მატინეში ქსენონისაგანსა ექნება მუშაივი სხნება და აღიბეჭდება მისი დაარსება მსხვილის ასობით.

მთელი ქიზიყის განათლებული საზოგადოება და მდამიო ხალხი მოვიდეთ თხოვი შეუწყოს ქსენონს, მის გავრცელებას და გაძიერებას. ზოგიერთა განათლებულ ძველებში, როგორც სტატისტიკა გვიჩვენებს, თვითგულ ექიმზედ მოდის იმდენი სული, რამდენიც აქ მრაველი მოდის თითო მღვდელს, ე. ი. 1400-1800 სული. რა თქმა უნდა, იქ არაოდნა სწულელობისა და სიკვლელობის ნაკლები იქნება, ვიდრე ჩვენში, სადაც ბრძოლა სენთან უფრო ძნელია და გაუწოდებელი. რადგან აქაურ მკურნალს მოსავლელად ხდება 33,000 სული. ამისათვის დიდად სასურველია, რომ აქაურმა შევრებებულმა, განურჩევლად სქესწოდებისა, საზოგადოებამ მოიყვინოს კიდევ თუ ექიმი არა, რაიც დიდდა სასურველია, ორი ფერშლი და უსმთუოდ ექიმი ქალი-მეძია, რომლის გადაღლებული და დაუყოვნებელი საჭიროება ჩვენთვის ეგოდენ ცხადია, რომ განმარტება აღარ უნდა ავსარულებთ რა ახას, მაშინ მეტს ჯანმრთელობას შევსქნით ჩვენსათვის, ჩვენს სხეულს.

ამასთანვე ისიც უნდა აღვინშნოთ და ექიმონდ მმეღვდლობაში, რომ რაც გინდ უმალეს ხარისხის მექონი ვაგვხეთ, რაც გინდა ხორციელ სიამოვნება მოგვეცეს, რაც გინდა სიმღერებში და განცხობითი ცხოვრებაში ვიყენეთ, არ უნდა დავიწყეთ მღერითი და მისი წმიდა სჯულის მითხოვნილება. არ უნდა დავიფიქროთ ჩვენი სულიერი მღვრმარობა, შინაგან გულის ნადებში მომრობა-მისწავრებანი და მიღრგობლებანი, რომელიც უკეთეს ჩვენ მიერ განსჯააწონ-დაწონისა შემდგმ-

